

Podé se misli bridke mu po glavi
 In v mislih teh si stari Miha pravi:
 „Ovenčan vračam zopet se s planine;
 A trnjev venec zdí se letos meni,
 Ker tožne s saboj nosim si spomine.
 Ko čede pol v planini bi zeleni
 Nenadoma smrt bila mi požela,
 Ne peklo bi tako me v dno srca,
 Ko peče grozna me nesreča ta,
 Ki njega, njo in mene je zadela. —
 Zakaj odšel Matijče si v planine?
 Zato, — ker mož si prave korenine!
 Kako imel sem rad te — kakor sina!
 Lahko — seve — saj bil si zlata duša,
 In boljšega ne bo dobila Mina,
 Naj v svetu celem ga iskati skuša!
 A prišel tisti je — odkod, kdo vé,
 Ki zastrupiti hotel je srce,
 Srce, ki sveta zlobe ni poznalo,
 In sladki govorici verovalo.
 Oskrunil skoro bi srca zlatnino,
 Na krivo pot zavel nedolžno Mino,
 Da nisi preje Ti, mogočni Bog,
 V obrambo njeno dvignil svojih rók,
 In sodbo, trdo, trdo si dovršil
 Nad njim, ki ji čistost srca je kršil.

Oj, huda sodba, huda, Ti, moj Bog,
 Kdo bi sledil stopinje tvojih nog!
 Sam kmalu bom pred stolom tvojim,
 Oj milost, prosim, milost grehom svojim.“

Pritekla solza je na staro lice —
 Bridkosti in kesanja grenka solza.

Za čedo šla je Rupnikova Mina.
 Vendar — nikakor to ne more biti —
 To Mina ni, o tista brdka Mina,
 Ki kot pomladi živi gorski cvet,
 Kot ptica drobna, ljubko žvrgoleča,
 Pred kratkim z doma šla je na planino.
 Sedaj kot cvet jesenski gre domov,
 Kot list poparjen od pekoče slane,
 Dekle — nesreče tožne jedna žrtev.

* * *

Potekala so leta bolni Mini,
 Potekli z leti niso pa spomini.
 Zastonj se mati zanjo je trudila,
 Zastonj iskala zanjo je zdravila.
 Nikjer pomoči deklici potrti
 Drugje ni bilo, ko v prezgodnji smrti.

Na Gorenjskem.

12. Nekemu dekletu.

Solnce luči ne ugasne,
 Žarke siplje v solzni dol —
 V srcu vir je sreče jasne,
 Ki prežene skrb in bol.

In oblaki hudourni
 Z gromom zemlji strah budé —
 Jezni čuti v duši burni
 Srcu vzbujajo gorjé.

Cvetnih vrtov, plodne njive
 V žaru solnčnem vstaja kras —
 V srečnem srcu pesmi žive
 Vzbuja se veseli glas.

Pade klas in pade cvetje,
 Ko nevihta privihirá —
 Rádost, željo, up in petje
 Srčni nam vihar končá!

13. V Vratih.

Velikani na okoli
 Naših so gorá,
 Kakor kralj zre na prestoli
 Triglav vrata ta.

Čujem, kot da klic razglaša
 Z vrha se mu v svet:
 Vse ob meni last je vaša
 Že od davnih let!

E. Gangl.

